

Rep. LXII^A. 2. no. 62.

15,825-

C. 22

ORATIVNCVLA

QVAM

IN FVNERE SOLENNI

doctilsimi atque humanissimi

Iuuenis Dn. HELIAE EBERO

TI,

REVERENDI ET CLARISSIMI

*Viri Dn. IACOBI EBERTI, S. Theologiae Docto-
ris & Professoris publ. Filij natu maximi,*

RECITABAT ANTE AEDES

CHRISTOPHORVS PELAR-

GVS D.

Die 18. Iunij, Anni 1603.

*Francfordiae Marchionum exscripsit typis
FRIDERICVS HARTMAN.*

152

ORATIONES

DE

IN TERNIS

DOCTRINIS

DE HEILIGEN

ET

DE VIRTUTIBUS

ET DE ALIIS

REBUS

CHRISTIANIS

CHRISTOPHORVS

152

Die 28. Junij. Anno 1520.

CHRISTOPHORVS
1520

V M I N H O D I E R N O F V N E

re, quod non clarissimis duntaxat Paren-
tibus, sed nobis etiam, qui condolescimus,
luctuosum accidit, dicere aliquid ex veteri
more iussus sum: nihil nunc moratus sermo-
nis ad normam struendi artifices, qui nihil
probant, nisi ad præceptionis libellam & sta-
teram examinatum, absq; ullo Orationis
proscenio dicam: quæ potissimum causæ, cur
adolescentes etiam & iuuenes Melancholicis obnoxij sint passionibus:
quos tamen siue ætatis libertas ad lætitiæ excitare, siue æqualium æ-
lacritas & hilaritas prouocare, siue etiam vitæ nondum contaminatæ
integritas à mœrore & timore auocare debebant. Ac sagaces quidem
Naturæ exploratores, ijdem & adiutores causam ostendent expeditè
primariã, tñ ab aère turbido, frigido & sicco, vel calido & sicco adurē-
te: tñ ab usu ciborum quorundam: tñ à passionibus animæ, stu-
dijsq; immodicis, maximè theoreticis: ex ipso Medicorum Principe,
ad ægritudinem illam dispositos nominabunt macros, hirsutos, nigros,
in quibus venæ latæ, qui prærubro colore, qui flauis, quibus cor ca-
lidum, cerebrum humidum, trauulos, velociter loquentes, nec syllaba-
rum tempora commensurantes, & quos præterea illi accuratius no-
rint, quàm ego exiliter descripserim. Verum altius nobis repeten-
tibus morbi huius $\alpha\pi\sigma\tau\epsilon\lambda\epsilon\tau\iota\kappa\alpha$, tres occurrunt ex primarijs causæ: fon-
tis nempe primi impuritas, malorum omnium communitas: & Cen-
sorijs extremi vicinitas: quod probare mihi fortasse non operosum, au-
dire vobis, Auditores augustissimi, ne quæso sit tædiosum. Respicia-
mus fontem, non illum in Chio Insula, ex quo qui biberint, hebetes fi-
eri ingenio Plinius & Isidorus annotarunt: non illum in fortunatis
Insulis, quem gustans risu in mortem soluitur, recitante Mela: non
illum qui in Boeôtia obliuionem inducit, aut qui in agro Calano insa-
niam adfert: non annem Lyncestium, quem quicumq; parum mode-
rato gutture traxit,

haud aliter titubat, quàm si mera vina bibisset: - obseruan-
te Seneca: sed illum Mortalitatæ & Calamitatæ nostræ fontem pri-
mum, quem dum singuli bibimus, pueri, iuuenes, viri, senes, in mœ-

rorem & dolorem, in timorem & errorem, in mortem ipsam etiam na-
 scendo resolvimur. Nonne natalitius singulorum dies Gracis
 γέννησις propterea dictus, quod γενόμενος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς principium la-
 borum & dolorum teste Timæo: nonne omnes de toto uno Risore, ut
 aiunt, Zoroastre, sed eo Mago, mundum hunc primum ingressi eu-
 lando ploravimus, mares per A. Adamum, foeminae per E. Euam, ve-
 lut malorum autores iam tum modo quopiam declamantes. Audite
 Cyprianum: Unusquisque nostrum, inquit, cum nascitur, & hospitio
 huius mundi excipitur, initium sumit à lachrimis, & quamvis omni-
 um nescius ac ignarus, nihil aliud novit, in illa prima natiuitate, quam
 flere: providètia naturali lamentatur vitæ mortalis anxietates & la-
 bores, & procellas mundi, quas ingreditur, in exordio statim suo plo-
 ratu & gemitu rudis anima testatur. Ingressum tam flebilem, qui
 ab illo Lacrumarum fonte, progressus vitæ non corrigit: sed colluvis
 quadam ærumnarum in omnes porrigit ætates: ita ut vel pueros
 quandoque & adolescentes videas vultum dei cere, frontem tenellam
 contrahere, brachium capiti supponere, atque ad omnes sollicitudinis
 & timoris haud necessarij gestum totos se componere, quia, ut Iobi pa-
 tientissimi verbis loquar, biberunt omnes, sicut aquam, iniquitatem:
 Patres comederunt tuam acerbam, & dentes filiorum obstupescunt,
 iuxta Adagium Propheticum.

QVEM verò mortalium & qua ætate dixeris immunem à mor-
 bis etiam illis, quos Medicorum Coryphæi credebant quondam matu-
 ris duntaxat annis affligere? sicut Hippocratis tempore, à pueris,
 podagra & arthritidis dicebatur alienissima, cum quibus tamen septen-
 nes & decennes conflictari observatum hodie à recentioribus. Est
 profecto, est communis omni ætati miseria: ut homo qui est, huma-
 ni à se alienum nihil putare possit: nec locum illa apud nos obtineat
 Alexandri Alensis de Bonaventura auditore suo sententia: non vi-
 detur Adam, in isto homine, peccasse. Nec communis tantum est ca-
 lamitas, sed in primum florem celerius quandoque irruit. ætas namque
 virens adhuc multò plures quam senectus mortis casus habet: faci-
 lius in morbos incidunt adolescentes: gravius ægrotant, tristius cu-
 rantur: itaque per pauci veniunt ad senectutem: quæ Tullij querela
 est: rugosi, rimosi, ruinosi senes, dum se, ut veteres domos ac na-
 ves cari-

ues cautè sustentant, durant, & contra vim mortis sepe obdures-
 cunt: Vitro quidem iam illi fragiliores, sed tamen, uti vitrum di-
 ligenter seruatum ipsis Agathoclæis siue figulinis vasculis immò &
 saxeis est diuturnius: ita senes custodes sui curiosi incuriosis adoles-
 centibus longæuiore cognoscuntur. Quod si quis ^{causam} illud
 triste in iuuenibus nostro adhuc non desinat mirari tempore: ex-
 pendat paucis ex Christi Seruatoris prædictione, ^{siuo. origen. & i. i. p.}
^{ψυχωσι} anxietatem & deliquium animi, quod à mœrore & dolore,
 certissimum esse prognosticon diei eius ultimi, quem multa debent
 mala præcurrere, iuxta Gregorium, ut malum quod sine fine, vale-
 ant nunciare: è vultu familiæ totius, iras agnoscat heriles. Quem
 admodum enim, ait D. Hieronymus, irato alicuius familiæ hero, &
 niuersam conturbari commoueriq; familiam videmus: ita D O M I-
 N O ad iudicium descendente, omnes omnino creaturas conturbari &
 commoueri sentimus. Sentimus utiq; & nondum tamen ad cen-
 suram illam postremam nos comparamus, nondum sepulcra Concupis-
 centiæ relinquimus, nondum ad aram Innocentiæ soli C H R I S T O
 sacram confugimus. Videte Adolescentes ac Iuuenes, quàm sub-
 to extremus illuxit dies adolescenti elegantissimo viginti unius an-
 norum, domino H E L I Æ E B E R T O: vigilate itaq; & quia in-
 certum, quo vos loco ac tempore Mors expectet: vos illam omni loco
 ac tempore expectate. Videte viri & senes, quibus nunc tristitiæ
 nebulis obducta Veris amœnissimi imago, & quid sub Autumnum
 hyememq; ætatis formidandum cuiq; iuxta mecum cogitate. Erat
 E L I A S noster, ab honoratissimis Parentibus ad pietatem veram,
 ad humanitatem, modestiam, sobrietatem, ad literas etiam politiores
 à teneris ita formatus unguiculis, ut instar segetis lætissimæ spem,
 non unius at omnium annorum suscitaret magnam, videreturq; pa-
 ternum aliquando nomen studijs, si non amplificaturus, certè conser-
 uaturus. Superiore anno Vratislaviam colendi ingenij causa
 missus, non exiguam mercis nostræ literariæ accessionem sibi fecerat,
 in disciplinis præcipuè Mathematicis, quibus animum tanquam no-
 bilissimæ & purissimæ theoriæ concedebat, ut libentius, ita frequen-
 tius. Sed ab ijs, quas præmisi, causis, factum est, non suæ Monar-

chæ supræmi arbitrio ac permissu, quicquid sentiat ratio, minimè in-
clementi, ut in Melancholiam quandam, quam Auicenna existi-
mationum, cogitationum & imaginationum mutationem dicit, in-
cideret, & ex lectione Græca noui Testamenti perquam assidua cu-
ras sibi nouas iniiceret: eiusmodi, ut audiui ipse hominem, quæ
pietatis & salutis cupidissimum manifestè ostenderent, humanarum
illecebrarum nil quicquam saperent. maior fortè successit perturba-
tio inualecente morbo, quem Reuerendus Dominus Collega diligen-
ti Medicorum opera auersum iri deniq; sperabat, expectationem in-
terim inopino anteuertente obitu ex Lipothymia nudiustertius hora
IV. vespertina. Sic spiritu tristi sensim exsiccante ossa, optimæ fru-
gis adolescens, mori: sic repentino discessu, quàm fragiles: morbo suo,
quàm miserabiles simus, testari: sic insolito ætatis istius mœrore, or-
bis vniuersi, & creaturarum omnium ^{seu quod} ferè postremum pro-
fari quodammodo debuit. Non dubitabit autem reuerendus &
clarissimus Parens, Collega noster carissimus, Filium quamuis la-
mentabili ad sensum nostrum fato diuinitus euocatum, sedes tamen
occupare Academiæ cœlestis: & quia CHRISTO in Baptismo sacro
implantatus, ipsius cruore à peccatis lotus, ipsum liberè confessus:
& quia in ipso etiam morbo, ut coram intueretur CHRISTVM ar-
denter precatus est: & quia misericordiæ diuinæ hoc ante oculos no-
stros argumentum: quod placidè ac sine cruciatu miseris pluribus
præceptus est: ut illud Poëtæ veteris hic usurpare liceat: mortem
misericors sapè pro vita dedit, vel potius quod est apud Ecclesiasti-
cum 30. cap. melior est mors quàm vita amara, & requies æterna,
quàm languor perseuerans. Id quod vobis etiam Magnifice Do-
mine Rector & Prorector, Barones generosi & illustres, viri reue-
rendi, clarissimi, prudentissimi & humanissimi, Iuuenes nobilissimi
& ornatissimi, vobis inquam ita scio persuasum, ut hunc quondam
nostræ, nunc supernatis Scholæ ciuem tam honorifica deductione ef-
ferendum, Parentem in fiducia ista ac spe confirmandum, non aliam
ob causam rectè existimaueritis. Erit pro ista pietate & officio
hodierno non perpetua solum apud lugentes gratia singulis vobis re-
posita:

posita: sed & apud DEVM copiosa retributio, cum in omni hac vita,
tüm in ea cumulatissimè, ubi perfecta omnium scientia, nullius bo-
ni indigentia, perennis gaudij sufficientia, in vno & ab illo Triunno,
cui simplex esse, simplex posse, simplex velle, simplex nosse, cuncta sunt
simplicia: vna virtus, vnum numen, vnus splendor, vnu
lumen, cuncta sunt æqualia. cui vos & vestra com-
mittite, inq; vno & per vnum vitam
incolumes transigite.

DIXI.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

DIXI

Op. var. 87^h ✓

